

Ur De la Connaissance à l'action – s 239 och 240

« Si l'on conçoit le paysage dans le cadre d'un engagement pour un aménagement durable de l'espace, la représentation de groupes et d'acteurs sociaux joue avant tout un rôle dans l'expression des différentes conceptions et interprétations de la réalité du paysage, mais aussi dans l'expression d'aspirations et d'objectifs parfois divergents. La dimension perceptive de la notion de paysage révèle ainsi la nécessité d'une démarche participative afin de découvrir, selon la Convention de Florence, "les aspirations des

Paysages

populations » et de définir des « objectifs de qualité paysagère ». Il ne s'agit pas ici d'une simple proposition de paysages à la carte. Il ne s'agit pas non plus, comme l'écrit Michel Prieur, « de céder à l'air du temps. [...] Si la Convention de Florence insiste tant sur l'approche participative, c'est pour mieux traduire juridiquement la spécificité du *paysage*. Celui-ci n'existe que parce qu'il est vu. Une politique qui n'impliquerait que les experts et les administrateurs, qui sont souvent aussi des experts, produirait un paysage *subi* par les gens [...]. La démocratisation du paysage est non seulement liée au nouveau champ d'application introduit par la convention de Florence, mais elle s'exprime par cette appropriation collective et individuelle de tous les paysages qui nécessitent pour leur transformation, le suivi de leur évolution et la prévention de leur destruction inconsidérée, une participation directe de tous à toutes les phases de décision » (Prieur, 2004).

»

... eller i svensk översättning:

”Om man uppfattar landskapet inom ramen för ett engagemang för en fysisk/rumslig/regional hållbar utveckling, så spelar sociala grupper och aktörers representativitet framför allt en roll för att ge uttryck för skilda uppfattningar och tolkningar av landskapets realitet. Men även för att ge uttryck för ibland skiljaktiga mål. Deltagandedimensionen i landskapsbegreppet handlar på så vis om nödvändigheten av en deltagardemokratisk (participativ) metod för att, enligt Florenskonventionen, lära känna "befolkningens ambitioner (FR/EN: "aspirations") " och definiera "landskapskvalitetsmål". Det är då inte fråga om något enkelt förslag om landskapen *à la carte*. Inte heller handlar det om, som Michel Prieur har påpekat, att "ge efter för tidens trender. [...] Om Florenskonventionen så ofta understryker den participativa metoden, så är det för att bättre kunna ge juridiskt uttryck åt **landskapets** specificitet. Landskapet finns inte med mindre än att det ses. En politik som enbart skulle omfatta experter och administratörer, som även dessa ju ofta är experter, skulle producera ett landskap som människorna fick **stå ut med** [...]. Landskapets demokratisering är inte enbart förbundet med ett nytt tillämpningsområde introducerat av Florenskonventionen, utan demokratiseringen uttrycks genom denna kollektiva och individuella tillägnelse av alla landskap, som för att förändras påkallar uppföljning och stopp för ogenomtänkt förstörelse genom ett direkt inflytande av alla, i alla faser av besluten" (Prieur, 2004).

Översättning:Eva Salevid